

l'afició a volar

el que li costa al poble, que no vola:

<i>La festa militar de les fires de maig</i>	<i>Ptes. 1.500'00</i>
<i>La festa civil, que comença el dia de Corpus.</i>	<i>Ptes. 1.750'00</i>
<i>El poble ha pagat.</i>	<i>Ptes. 3.250'00</i>
<i>A més d'això, l'"Aero Club" ha pagat</i>	<i>Ptes. 1.250'00</i>
<i>En resum, tot plegat, ha costat</i>	<i>Ptes. 4 500'00</i>

No volem fer-hi comentari, puix temem que resultaria pujat de to.

cicle de conferències

els obrers i l'estatut

conferència de jaume miravilles

(a c a b a m e n t)

En aquells moments, remarca Miravilles, en què una bona part del poble es trobava emportat d'entusiasme pel grandios moviment revolucionari, se'l retenia excessivament. Recorda que va sentir en plena via barcelonina com uns obrers castellans residents a Catalunya s'agermanaven a l'esclat de joia d'aquella diada cridant a grans veus «Viva Catalunya Libre». Recorda també que donava en català les veus de manament de les tropes, tot un comandant castellà. Això ens palesa, diu En «Met», el molt identificat que estava amb la proclamació de la República Catalana. I, encara, evoca a Ventura Gassol, quan el 15 d'abril signava l'alliberament de 18 presos socials que complien condemna al Presidi, d'ací Figueres i enviava una delegació representativa del Govern Català per tal que el director d'aquell establiment penitenciari els posés en llibertat. I, heus-ací, que sense dubtar, ni poc ni moll, el director els alliberava aquella mateixa tarda. Aquell home sentia també el vibrar de Catalunya lliure en moments plenament revolucionaris.

L'exèrcit català que s'anava a crear per a defensar la República Catalana, havia d'ésser organitzada per Joan Casanoves, l'actual primer tinent d'Alcalde, parent del General Lòpez Ochoa. Hom veia que tots els que volien formar part d'aquell exèrcit

eren obrers, ni un literat, ni un burgès per miracle, ni un poeta, res de Jocs Florals. Baltà des del balcó de la Generalitat pogué constatar que tots eren obrers disposats a defensar la Revolució i jugar-se la vida per Catalunya.

Al cap de tres dies tot aquest intent de crear un Exèrcit Català se'n va anar en orris. El govern de la República va dir que ja cuidaria de defensar l'ordre i la República Catalana, la Guàrdia Civil. En principi es parlà de dissoldre el sometent, els obrers desarmarien els que podien alçar-se en armes contra d'ells. Després es repensaren i decidiren no dissoldre el Sometent, però sí la Guàrdia Cívica. Amb això es posava un greu impediment de defensa del poble.

Vingueren els representants del Govern de Madrid, els ministres Nicolau d'Oliver, Marcellí Domingo, De los Ríos per entaular el pacte amb Catalunya, per tal que transigís i fés que Macià canviés la República Catalana en Generalitat.

Macià ja tenia a llurs ordres la Guàrdia Civil. Aquell mateix dia el gran historiador Rovira i Virgili aconsellava la claudicació de la República Catalana.

En Macià, doncs, - continuà Miravilles - ja afluixa i diu que cal esperar un altre jorn en què el poble es manifesti en pro de la República Catalana.

La Generalitat volia dir allavors

l'acceptació del Pacte de San Sebastián.

Poc temps després, veiem quatre serioses investides contra Catalunya originades per governants de la República Espanyola:

1.ª La qüestió del Port-Franc de Barcelona; 2.ª Negar-se a facilitar el pagament del Cupó de l'Ajuntament de Barcelona; 3.ª L'oposició descarada al Mercat Català de Valors i 4.ª La qüestió que motivà la suspensió de pagaments del Banc de Catalunya.

I és en aquells moments transcendents que s'està confeccionant a Núria l'Estatut de Catalunya, el qual ha d'ésser votat per un 75 % del cens. Per tal d'assolir aquest percentatge ha d'acontentar a tothom des de l'extrema dreta a l'extrema esquerra passant pel centre. Naturalment, això vol dir que ha d'ésser fluix. aclareix Miravilles

Resumint, podem dir que les columnes bàsiques de la llibertat catalana són:

Legislació social.

Ordre públic.

Impostos (fiscalització)

1. La legislació social sembla que ha d'ésser a bastament controlada per l'actual Ministre del Treball senyor Largo Caballero.

2. L'ordre públic no convé donar-lo íntegrament a Catalunya, puix que el dia de demà podria plantejar la Revolució Social. Es per això, doncs, que els dona que pensar.

3. Catalunya demana a l'Estat, en l'Estatut que va votar 209 milions de pessetes. El vot particular de Lluhi i Xirau 130 milions i la Comissió del Dictamen 120 milions. No-res-menys que aquesta Comissió ens el disminueix de 89 milions.

I acaba Miravilles la seva interessant i extensa conferència propugnant per tal que solament és la classe obrera, organitzada en partit polític, la que ens pot portar la tercera fase del Catalanisme.

El parlament d'En Jaume Miravilles mereixé del nombrós auditori una xardorosa ovació, solament un xic interrompuda (?) per uns individus baladriers del *Partido Comunista Español* que demanaren a Miravilles el dia que li vindria bé l'acceptació de controvèrsia, brindant-se ell per qualsevol dia, convenient avisat per endavant.

No cal dir el molt que ens plauria això, per tal de deixar palesada l'ignorància d'aquells individus que tan grotescament venien a establir lluita al nostre amic Miravilles en el Teatre Municipal.

Jowski